

FOLKETINGET

Europaudvalget

EU-konsulenten

EU-note

Til: Udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Dato: 19. april 2010

Bemyndigelser til Kommissionen efter Lissabontraktaten

- Nye regler for delegerede retsakter og komitologi

Sammenfatning

Lissabontraktaten ændrer reglerne for, hvordan Rådet og Europa-Parlamentet kan bemyndige Kommissionen til at vedtage retsakter, og hvordan bemyndigelsen kontrolleres. Som noget nyt indføres en skelnen mellem delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

***Delegerede retsakter** kan Kommissionen bemyndiges til at vedtage på vegne af lovgiverne, Rådet og Europa-Parlamentet. De kan f.eks. kontrolleres gennem indsigelser mod beslutninger og tilbagekaldelse af bemyndigelsen.*

***Gennemførelsesretsakter** skal Kommissionen bemyndiges til at vedtage, når der er behov for fælles betingelser for medlemslandenes implementering. Disse beføjelser kontrolleres gennem et revideret komitologisystem.*

Der kan ikke vedtages ny lovgivning, som giver Kommissionen bemyndigelse til at vedtage gennemførelsesretsakter, før der er vedtaget en komitologiforordning. Kommissionen har den 9. marts 2010 fremsat sit forslag, der nu forhandles på plads mellem Rådet og Europa-Parlamentet. Et resultat kan forventes i løbet af sommeren.

Denne note skitserer et indledende bud på, hvordan bestemmelserne kan forstås og kan forventes at blive anvendt.

Europa-Kommissionen vedtager årligt over 3000 beslutninger, som gennemfører en lang række tekniske regler i EU-lovgivningen. Blandt disse beslutninger er bl.a. godkendelse af tilsætningsstoffer (f.eks. Thrombin), godkendelse af GMO'er og ændring af grænseværdier for pesticidrester i frugt og grønt.

Kommissionen får *delegeret*¹ sine beføjelser til disse beslutninger fra EU-lovgiverne i Rådet og som regel også fra Europa-Parlamentet. Kommissionens beslutninger *kontrolleres* i dag gennem et udvalgssystem, hvor Kommissionen bistås af nationale embedsmænd, også kaldet komitéprocedurer eller komitologi. Europa-Parlamentet fik i 2006 tildelt en rolle i kontrollen af de væsentligste beslutninger.²

Vi kender også princippet om delegering fra en dansk kontekst. I Danmark delegeres kompetencer, når Folketinget giver en **minister bemyndigelse** til at gennemføre den lovgivning, som Folketinget vedtager. Kontrollen med regeringen sker som led i Folketingets daglige arbejde.

Lissabontraktaten ændrer de grundlæggende regler for, hvordan Kommissionen får tildelt beføjelser, og hvordan de bliver kontrolleret. Som det væsentligste indfører traktaten en **sondring mellem delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter**.

Delegerede retsakter vedtages af Kommissionen, når den bemyndiges til at udøve EU-lovgivers beføjelser. Retsakterne kan Kommissionen benytte til at lave **generelle ændringer og præciseringer af EU-regler**. De vil ikke længere blive kontrolleret af nationale embedsmænd gennem komitologi. Kontrollen vil derimod placeres hos Rådet og Europa-Parlamentet som bliver sidestillet i kontrolprocedurerne, i det omfang de er sidestillet som EU-lovgivere. De vil bl.a. få mulighed for at gøre indsigelser mod Kommissionens forslag eller helt tilbagekalde beføjelsen.

Gennemførelsesretsakter vedtages som supplement til medlemslandenes beføjelse til at gennemføre (implementere) EU-lovgivningen. Kommissionen kan benytte dem til at skabe **ensartede betingelser for medlemsstaternes gennemførelse af EU-regler**. Kontrollen vil ske gennem komitologi, hvor medlemsstaternes embedsmænd bistår Kommissionen. Kommissionen lægger desuden op til, at afgørelser ikke kan henvises til Rådet (og Parlamentet). Argumentet er, at der her er tale om samordning af medlemsstaternes kompe-

¹ Ordet "delegeret" svarer til ordet "bemyndiget". Begge begreber bruges her i noten til at betegne overførsel af beføjelser.

² Læs mere om de tidligere komitéprocedurer på <http://www.eu-oplysningen.dk/leksikon/alle/publ067/>

tence til at gennemføre EU-regler og således ikke hører under lovgivers kompetence.

Sondringen mellem de to typer retsakter er ikke soleklar ud fra deres navne. Der er i begge tilfælde tale om *delegering* af beføjelser. Og der er i begge tilfælde tale om *gennemførelsesbeføjelser*. Men både traktaten og de fremsatte forslag giver dog et grundlag for at skelne mere præcist mellem begreberne i praksis. De kommende afsnit vil give et bud på, hvordan de kan forstås. En endelig afklaring vil formentlig først fremkomme efterhånden som der etableres en praksis på området.

Delegerede retsakter (artikel 290 TEUF)

Kommissionen kan tildeles beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i hver enkelt EU-retsakt. Hver enkelt delegering skal afgrænses udtrykkeligt i formål, indhold, omfang og varighed, og det skal fastlægges, hvordan den kontrolleres. Kontrolformen fastlægges frit for hver bemyndigelse. Kommissionen har fremlagt en meddelelse om anvendelsen af delegerede retsakter og et forslag til **standardformuleringer** ved bemyndigelse ([KOM \(2009\)673](#)). Rådet har den 14. december 2009 afgivet erklæring om meddelelsen³, og Europa-Parlamentet ventes at vedtage sin endelige udtalelse den 20. april 2010. Det er sandsynligt, at der vil blive aftalt fælles retningslinjer i en interinstitutionel aftale, hvilket bl.a. foreslås af Europa-Parlamentet. Men det kræver ikke vedtagelse af nye selvstændige retsakter for at påbegynde anvendelsen af denne delegeringsform.

Definition og anvendelsesområde

Delegerede retsakter defineres i EUF-traktatens artikel 290 ud fra deres anvendelsesområde og deres virkning, som *"almengyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, der udbygger eller ændrer visse ikke-væsentlige bestemmelser i den lovgivningsmæssige retsakt"*.

Med andre ord betyder det, at delegerede retsakter skal **gælde generelt** og ikke må være rettet mod enkeltpersoner. De kan bruges til at **ændre eller tilføje detaljerede bestemmelser** i en lovgivningsretsakt (f.eks. forordning eller direktiv), der ikke ændrer på de vigtigste regler.⁴ Det kan f.eks. være ændringer i bilag over forbudte kemikalier eller tekniske præciseringer. Be-

³ Sagen blev forelagt Europaudvalget til orientering den 11. december 2009

⁴ Denne type bestemmelser er også blevet kaldt kvasilovgivningsmæssige gennemførelsesforanstaltninger af både institutioner og forskere.

stemmelsens definition slår således fast, at det kun er lovgiver (Rådet og Europa-Parlamentet), der må vedtage *væsentlige* bestemmelser. Det er alene "ikke-væsentlige" bestemmelser der kan uddelegeres.

Anvendelsesområdet for delegerede retsakter er beskrevet på næsten samme måde som for den tidligere **forskriftsprocedure med kontrol**, der blev indført i 2006 (se [EU-note 2006:17](#)) Der er dog ikke fuldstændig sammenfald i ordlyden, så der kan ikke automatisk forventes en fortsættelse af præcedens fra den tidligere procedure.

Kontrolmekanismer

Det er EU-lovgiver, der skal kontrollere Kommissionen, når den vedtager delegerede retsakter. Kontrolformen fastsættes i forbindelse med hver enkelt bemyndigelse i basisretsakten. Traktaten nævner **to eksempler på kontrolformer**: Indsigelse mod konkrete beslutninger og tilbagekaldelse af bemyndigelsen. Det er dog op til Rådet og Parlamentet at vælge andre kontrolformer og beslutte, hvilke(n) form(er) der anvendes i den konkrete delegering.

Indsigelseskontrol indebærer, at Kommissionens forslag kun kan træde i kraft, hvis Rådet og Parlamentet ikke har gjort indsigelser inden en fastlagt frist (Kommissionen foreslår en standardfrist på 2 måneder med mulighed for en måneds forlængelse)⁵. Forslaget træder derfor ikke i kraft, hvis der gøres indsigelser fra én eller begge lovgivere. Kommissionen kan derefter fremsætte et revideret forslag eller et nyt forslag til selve basisretsakten.

Kommissionen foreslår desuden en **hasteprocedure**, som i særligt begrundede tilfælde gør det muligt at lade forslag træde i kraft straks efter vedtagelsen. Beslutningen vil dog blive ophævet, hvis der gøres indsigelse efterfølgende (f.eks. inden 6 måneder).

Tilbagekaldelseskontrol gør det muligt for Europa-Parlamentet eller Rådet at trække bemyndigelsen til Kommissionen tilbage og selv overtage de lovgivningsmæssige beføjelser, som de i første omgang overlod til Kommissionen.

Beslutninger om indsigelse eller tilbagekaldelse skal vedtages med absolut flertal i Parlamentet og med kvalificeret flertal i Rådet. Det er i begge tilfælde tilstrækkeligt, at blot én af institutionerne træffer beslutningen.

⁵ Ikrafttræden kan også ske, når begge institutioner har meddelt, at de ingen indsigelser har. Europa-Parlamentet foreslår denne form som et brugbart alternativ til hasteproceduren i de fleste tilfælde.

Kontrollen med delegerede retsakter sker efter, at Kommissionen har truffet beslutningen. Der er ingen formelle regler om forberedelsen af Kommissionens beslutninger eller inddragelse af eksperter og/eller nationale embedsmænd i det forberedende arbejde.

Kommission lægger dog op til **systematisk at høre nationale eksperter**, inden den træffer afgørelser. Høringen vil ske uformelt gennem nye og eksisterende ekspertgrupper, som alene vil have en rådgivende rolle. Rådet lægger i sin erklæring særlig vægt på, at denne inddragelse sker i tilstrækkelig god tid til at kunne blive effektiv og brugbar.

Gennemførelsesretsakter (artikel 291)

Brugen af gennemførelsesretsakter kommer til at bygge videre på det eksisterende komitésystem (komitologi). Det dækker således fortsat over Kommissionens implementeringsbeslutninger, som behandles i udvalg af embedsmænd fra medlemslandene inden de vedtages. Udvalgene skal fortsat enten rådgive Kommissionen eller direkte godkende beslutningerne.

Men Lissabontraktaten **kræver et nyt regelsæt** før man kan vedtage lovgivning, der bemyndiger Kommissionen til at vedtage gennemførelsesretsakter. Det hidtidige regelsæt var fastlagt i en rådsafgørelse (1999/468/EF). Kommissionen fremsatte et forslag om en ny forordning den 9. marts 2010 ([KOM \(2010\)83](#)).

Definition og anvendelsesområde

Gennemførelsesretsakter defineres i EUF-traktatens artikel 291 ud fra deres funktion: *"Når ensartede betingelser for gennemførelse af Unionens juridisk bindende retsakter er nødvendige, tildeler disse retsakter Kommissionen [...] gennemførelsesbeføjelser."*

Traktaten præciserer altså, at gennemførelsesretsakter skal bruges, når der er behov for at få fastsat fælles betingelser for den implementering, de enkelte medlemslande er ansvarlige for. Traktatteksten rummer altså ikke nogen definition af virkningen eller anvendelsesområdet for gennemførelsesretsakterne. Sandsynligvis vil der derfor være en løbende diskussion mellem Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen om den præcise grænsedragning mellem delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Kommissionen understreger, at det ikke medfører valgfrihed mellem de to procedurer og betragter dem som klart adskilte – den ene vedrører delegeret lovgivningskompetence, den anden gennemførelseskompetence. For at nå frem til denne udlægning må man læse artikel 291, som om den gælder med

forbehold for bestemmelserne i artikel 290. Læsningen støttes af visse forskere og medførere, at en bemyndigelse til Kommissionen falder under artikel 291, hvis ikke den opfylder betingelserne i artikel 290⁶.

Kontrolmekanismer

Kontrollen med Kommissionen skal udføres af medlemslandene gennem en tilpasning af det eksisterende komitésystem. **Kommissionen lægger i sit forslag op til** at bevare den eksisterende rådgivningsprocedure og erstatte de eksisterende forvaltnings- og forskriftsprocedurer med en ny undersøgelsesprocedure.

Rådgivningsproceduren ændrer ikke den eksisterende procedure. Den pålægger Kommissionen at præsentere sine forslag for et udvalg af nationale embedsmænd inden vedtagelse. Udvalget kan med simpelt flertal vedtage en udtalelse om forslaget, som Kommissionen kan tage hensyn til. Den endelige beslutning påhviler dog alene Kommissionen.

Undersøgelsesproceduren giver medlemsstaterne mulighed for at blokere Kommissionens beslutninger med kvalificeret flertal. Kommissionens forslag til proceduren placerer den mellem de eksisterende forvaltnings- og forskriftsprocedurer.

- Hvis et kvalificeret flertal i udvalget **støtter** et forslag kan Kommissionen **vedtage** det.
- Hvis et kvalificeret flertal i udvalget er **imod** et forslag kan Kommissionen **ikke vedtage** det (det bliver ikke oversendt til behandling i Rådet som hidtil).
- Hvis der **hverken er kvalificeret flertal for eller imod** et forslag, kan Kommissionen **vælge at vedtage** det, men er **ikke forpligtet**, som under tidligere procedurer. (Forslaget bliver ikke oversendt til behandling i Rådet som hidtil under forskriftsproceduren)

Den væsentligste ændring fra de eksisterende procedurer er således, at sager ikke længere kan henvises til behandling i Rådet, men kun vil blive behandlet i embedsmandsudvalg. Dette gør bl.a., at Kommissionen ikke længere vil være forpligtet til at opretholde fremsatte forslag der er henvist til Rådet. Ved at begrænse behandlingen til udvalgene bevarer Kommissionen således muligheden for såvel at ændre forslag som at trække dem tilbage i lyset af udvalgenes behandling. Det kan Kommissionen også under de nuværende

⁶ Betingelserne vedrører især definitionen om at der skal være tale om "almengyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, der udbygger eller ændrer visse ikke-væsentlige bestemmelser i den lovgivningsmæssige retsakt" (Artikel 290 TEUF)

procedurer, men kun så længe behandlingen ikke er henvist til Rådet. Når Rådet har udtalt sig, kan Kommissionen ikke længere trække et forslag tilbage (se artikel 293, stk. 2 TEUF). Det vil give mere fleksibilitet til at tilpasse forslaget til en fremherskende holdning blandt et flertal af medlemslande, som ikke kan mønstre et kvalificeret flertal. Men det vil samtidig betyde, at Kommissionen ikke underlægges det politiske pres en behandling i Rådet medfører.

Valget af procedure afhænger af gennemførelsesforanstaltningernes art. Undersøgelingsproceduren kan anvendes, hvis der er tale om **generelle foranstaltninger** eller foranstaltninger, der falder inden for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik, den fælles handelspolitik, miljø og sikkerhed eller beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed. **I alle øvrige tilfælde skal rådgivningsproceduren anvendes.**

Kommissionens forslag lægger op til, at de **eksisterende bemyndigelser underlagt forskriftsproceduren med kontrol fortsætter uændret**. Der vil ikke kunne vedtages nye bemyndigelser underlagt denne procedure. Europa-Parlamentets retsudvalg ønsker dog en gennemgang af alle tidligere bemyndigelser med henblik på en tilpasning til det nye system af delegerede og gennemførelsesretsakter. Parlamentet præciserer således, at man ikke som udgangspunkt bør begrænse anvendelsen af delegerede retsakter til de tilfælde, hvor man tidligere har benyttet forskriftsproceduren med kontrol.

Den videre proces

Som det fremgår ovenfor, er der endnu ikke klarhed omkring, hvordan man efter Lissabontraktaten præcis kommer til at håndtere bemyndigelser til Kommissionen og udøve kontrollen af disse. Det vil dels blive fastlagt i den igangværende proces om at fastlægge retningslinjer og bestemmelser, men formentlig også afhænge af den efterfølgende praksis, der vil etablere sig mellem institutionerne. Herunder er kort skitseret det forventede videre forløb for den igangværende proces.

Delegerede retsakter

Det kræver ikke nogen selvstændig ny retsakt at anvende de delegerede retsakter. Kommissionens forslag om procedurer og standardformuleringer for delegering vil formentlig danne grundlaget for en interinstitutionel aftale, som vil fastlægge en fælles forståelse, for hvordan denne type bemyndigelse skal anvendes.

Gennemførelsesretsakter

Der kan ikke vedtages ny lovgivning, der bemyndiger Kommissionen til at vedtage gennemførelsesretsakter, før der er vedtaget en forordning om de generelle regler og principper. Forordningen skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure.

Regeringens grundnotat beretter om, at Rådet formentlig vil kræve justeringer i Kommissionens forslag. Det drejer sig bl.a. om kriterier for valg af procedure, detaljerne i undersøgelsesproceduren, og hvordan tilpasning gennemføres i gældende lovgivning. Vi kender endnu ikke Europa-Parlamentets holdning til forslaget. Europa-Parlamentets Retsudvalg forventes, som ansvarligt udvalg, at vedtage en betænkning i slutningen af juni 2010. Et endeligt kompromis forventes at være forhandlet på plads **i løbet af sommeren** til vedtagelse på baggrund af en førstebehandlingsaftale.

Med venlig hilsen

Anders Nymark
(3638)

Bilag 1 – Traktatartiklerne om delegerings- og gennemførelsesretsakter

Artikel 290 (Delegeringsretsakter)

1. Kommissionen kan i en lovgivningsmæssig retsakt få delegeret beføjelse til at vedtage almengyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, der udbygger eller ændrer visse ikke-væsentlige bestemmelser i den lovgivningsmæssige retsakt.

De lovgivningsmæssige retsakter afgrænser udtrykkeligt delegationens formål, indhold, omfang og varighed. De væsentlige bestemmelser på et område er forbeholdt den lovgivningsmæssige retsakt og kan derfor ikke være omfattet af delegation.

2. De lovgivningsmæssige retsakter fastlægger udtrykkeligt de betingelser, der gælder for delegationen, og som kan være følgende:

- a) Europa-Parlamentet eller Rådet kan beslutte at tilbagekalde delegationen
- b) den delegerede retsakt kan kun træde i kraft, hvis Europa-Parlamentet eller Rådet ikke gør indsigelse inden for den frist, der er fastsat i den lovgivningsmæssige retsakt.

I de tilfælde, der er nævnt i litra a) og b), træffer Europa-Parlamentet afgørelse med et flertal af medlemmernes stemmer, og Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

3. Adjektivet »delegeret« eller »delegerede« indsættes i de delegerede retsakters overskrift.

Artikel 291 (Gennemførelsesretsakter)

1. Medlemsstaterne træffer alle de nationale foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre Unionens juridisk bindende retsakter.

2. Når ensartede betingelser for gennemførelse af Unionens juridisk bindende retsakter er nødvendige, tildeler disse retsakter Kommissionen eller – i specifikke behørigt begrundede tilfælde samt i de tilfælde, der er fastsat i artikel 24 og 26 i traktaten om Den Europæiske Union – Rådet gennemførelsesbeføjelser.

3. Med henblik på stk. 2 fastsætter Europa-Parlamentet og Rådet ved forordning efter den almindelige lovgivningsprocedure på forhånd generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.

4. Orddelen »gennemførelses-« eller ordene »om gennemførelse af« indsættes i gennemførelsesretsakternes overskrift.

Bilag 2 – Kommissionen forslag til standardformuleringer om delegerede retsakter (KOM (2009)673)

En eller flere bestemmelser i basisretsakten tillægger Kommissionen beføjelser. Disse bestemmelser skal fastsætte formålet med delegationen samt beføjelsernes indhold og anvendelsesområde, og bestemmelserne skal indeholde en henvisning til artikel A

Artikel A

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de delegerede retsakter i artikel [den eller de artikler, hvorved beføjelserne delegeres, angives] for

Alternativ 1

en ubegrænset periode.

Alternativ 2

en periode på [X] år efter ikrafttrædelsen af [...]. Kommissionen aflægger en rapport om de delegerede beføjelser senest [X] måneder inden udløbet af perioden på [X] år. Delegationen af beføjelser fornyes automatisk for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet tilbagekalder delegationen i henhold til artikel B.

2. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, underretter den Europa-Parlamentet og Rådet samtidigt herom. 3. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i artikel [B][og][C] anførte betingelser. [I særligt hastende tilfælde finder artikel D anvendelse.]⁷.

Artikel B

Tilbagekaldelse af delegationen

1. Delegationen af beføjelser i artikel [den eller de artikler, hvorved beføjelserne delegeres, angives] kan tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet.

2. Hvis en institution indleder en intern procedure for at beslutte, om den ønsker at tilbagekalde delegationen af beføjelser, giver den den anden lovgiver og Kommissionen meddelelse herom senest en måned, inden den træffer endelig afgørelse, og oplyser samtidig, hvilke delegerede beføjelser der eventuelt vil blive tilbagekaldt, samt begrundelsen herfor.

3. Afgørelsen om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning straks eller på et senere tidspunkt, hvis dette er angivet i afgørelsen. Afgørelsen er uden

virkning for gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft. Afgørelsen offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel C

Indsigelser mod delegerede retsakter

1. Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod en delegeret retsakt

Alternativ 1

inden to måneder fra underretningen herom. Fristen forlænges med en måned på foranledning af Europa-Parlamentet eller Rådet.

Alternativ 2

inden tre måneder fra underretningen.

2. Hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har rejst indsigelse mod den delegerede retsakt ved fristens udløb, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden fristens udløb begge har meddelt Kommissionen, at de har besluttet ikke at gøre indsigelse, træder den delegerede retsakt i kraft på den dato, der er fastsat i dens bestemmelser.

3. Hvis Europa-Parlamentet eller Rådet gør indsigelse mod den delegerede retsakt, træder retsakten ikke i kraft. Den institution, der gør indsigelse mod den delegerede retsakt, anfører begrundelsen herfor.

Artikel D

Hasteprocedure

1. En delegeret retsakt, der er vedtaget efter hasteproceduren, træder i kraft straks og finder anvendelse så længe, der ikke er gjort indsigelse mod den i henhold til stk. 2. I underretningen af Europa-Parlamentet og Rådet om retsakten skal der anføres en begrundelse for anvendelse af hasteproceduren.

2. Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod den delegerede retsakt inden [seks måneder] efter underretningen. I så fald ophører retsakten med at finde anvendelse. Den institution, der gør indsigelse mod den delegerede retsakt, anfører begrundelsen herfor.

Bilag 3 – Kommissionen forslag til forordning om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesforanstaltninger (KOM (2010)83)

Artikel 1

Genstand

Denne forordning fastsætter de generelle regler og principper for den ordning, der skal finde anvendelse, når det i en retligt bindende retsakt (herefter "basisretsakt") er bestemt, at Kommissionens vedtagelse af bindende gennemførelsesretsakter skal kontrolleres af medlemsstaterne.

Artikel 2

Valg af procedure

1. I en basisretsakt kan der træffes bestemmelse om anvendelse af undersøgelsesproceduren eller rådgivningsproceduren afhængigt af de pågældende gennemførelsesforanstaltningers art.
2. Undersøgelsesproceduren kan kun anvendes til vedtagelse af:
 - a) generelle gennemførelsesforanstaltninger
 - b) andre gennemførelsesforanstaltninger vedrørende:
 - i) den fælles landbrugs- og fiskeripolitik
 - ii) miljø og sikkerhed eller beskyttelse af menneskers, dyrs eller planter sundhed eller sikkerhed
 - iii) den fælles handelspolitik.
3. Rådgivningsproceduren anvendes til alle andre gennemførelsesforanstaltninger og til gennemførelsesforanstaltningerne i stk. 2, når det findes hensigtsmæssigt.

Artikel 3

Fælles bestemmelser

1. Når det i en basisretsakt er bestemt, at procedurerne i artikel 4, 5 og 6 skal anvendes, finder bestemmelserne i stk. 2-6 anvendelse.
2. Kommissionen bistås af et udvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionen som formand.
3. Formanden forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes.
4. Udvalget undersøger udkastet til foranstaltninger. Indtil udvalget har afgivet udtalelse, kan formanden fremlægge ændrede affattelser af udkastet til foranstaltninger for at tage hensyn til drøftelserne i udvalget. Med henblik herpå kan formanden indkalde udvalget til flere møder. Udvalget afgiver sin udtalelse om udkastet inden en frist, som kan fastsættes af formanden under hensyn til, hvor meget sagen haster.

5. Formanden kan indhente udvalgets udtalelse efter en skriftlig procedure. Formanden sender udvalgets medlemmer det udkast til foranstaltninger, de anmodes om en udtalelse om, og fastsætter en frist under hensyn til, hvor meget sagen haster. Udvalgsmedlemmer, der ikke udtrykkeligt gør indsigelse mod udkastet eller erklærer at ville undlade at stemme inden udløbet af den fastsatte frist anses for stiltiende at have tiltrådt udkastet til foranstaltninger. Inden udløbet af den frist, der fastsættes i henhold til det foregående afsnit, kan udvalgsmedlemmerne anmode om, at den skriftlige procedure afsluttes, og at udkastet til foranstaltninger behandles under et møde i udvalget. Formanden kan beslutte at fortsætte den skriftlige procedure eller at afslutte den uden noget resultat og i så fald indkalde til et møde i udvalget snarest muligt.

6. Udvalgets udtalelse optages i mødeprotokollen. Hver medlemsstat kan anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Artikel 4

Rådgivningsprocedure

1. Udvalget afgiver udtalelse, eventuelt ved afstemning. Hvis udvalget stemmer om udkastet, afgives udtalelsen med det i traktatens artikel 238, stk. 1, fastsatte flertal.
2. Kommissionen træffer afgørelse om, hvilke foranstaltninger der skal træffes, og tager derved størst muligt hensyn til konklusionerne af udvalgets drøftelser og udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvordan den har taget hensyn til udtalelsen.

Artikel 5

Undersøgelsesprocedure

1. Udvalget afgiver udtalelse med kvalificeret flertal, jf. artikel 16, stk. 4 og 5, i traktaten om Den Europæiske Union.
2. Hvis udkastet til foranstaltninger er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, vedtager Kommissionen foranstaltningerne, medmindre der indtræder ekstraordinære omstændigheder eller fremkommer nye forhold, der gør, at foranstaltningerne ikke bør vedtages. I så fald kan formanden forelægge udvalget et nyt udkast til de foranstaltninger, der skal træffes.
3. Hvis udkastet til foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, kan Kommissionen ikke vedtage foranstaltningerne. Formanden kan forelægge udkastet til foranstaltninger for udvalget til yderligere drøftelse eller forelægge det en ændret affattelse af udkastet til foranstaltninger.
4. Hvis der ikke afgives nogen udtalelse, kan Kommissionen vedtage udkastet til foranstaltninger. Hvis Kommissionen ikke vedtager udkastet til foranstaltninger, kan formanden forelægge udvalget en ændret affattelse af udkastet til foranstaltninger.
5. Uanset stk. 3 kan Kommissionen vedtage udkast til foranstaltninger, der ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, når det ville medføre

væsentlige markedsforstyrrelser eller en risiko for menneskers sikkerhed eller for EU's finansielle interesser, hvis foranstaltningerne ikke blev vedtaget uden ophold.

I så fald underretter Kommissionen straks udvalget om grundene til, at den har vedtaget foranstaltningerne, og kan forelægge foranstaltningerne for udvalget til anden drøftelse. Hvis de vedtagne foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med udvalgets anden udtalelse, eller hvis foranstaltningerne ikke er blevet forelagt til anden drøftelse inden en måned efter vedtagelsen, ophæver Kommissionen straks foranstaltningerne. Hvis foranstaltningerne er i overensstemmelse med udvalgets anden udtalelse, eller hvis der ikke afgives nogen udtalelse, forbliver foranstaltningerne i kraft.

Artikel 6

Foranstaltninger, der skal finde anvendelse straks

1. Uanset artikel 4 og 5 kan det bestemmes i en basisretsakt, at bestemmelserne i denne artikels stk. 2-5 finder anvendelse i særligt hastende tilfælde.
2. Kommissionen vedtager de foranstaltninger, der skal finde anvendelse straks.
3. Formanden forelægger uden ophold foranstaltningerne i stk. 2 for det relevante udvalg, så det kan afgive udtalelse efter den procedure, der er fastsat i basisretsakten.
4. Hvis der skal træffes afgørelse efter undersøgelsesproceduren, og foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, jf. artikel 5, stk. 3, ophæver Kommissionen foranstaltningerne, der er vedtaget i henhold til stk. 2.
5. Uanset stk. 4 kan Kommissionen bevare foranstaltningerne i kraft af hensyn til beskyttelsen af miljøet eller menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed eller bevaring af havets ressourcer, af sikkerhedsgrunde eller for at undgå markedsforstyrrelser eller risiko for markedsforstyrrelser. I så fald skal formanden uden ophold enten forelægge udvalget de samme foranstaltninger igen til anden drøftelse eller forelægge en ændret affattelse af foranstaltningerne.

Foranstaltningerne i stk. 2 skal forblive i kraft, til de ophæves eller erstattes af en anden gennemførelsesretsakt.

Artikel 7

Forretningsorden

1. Hvert udvalg vedtager med et flertal af medlemmerne sin forretningsorden på forslag af formanden på grundlag af en standardforretningsorden, der offentliggøres af Kommissionen i Den Europæiske Unions Tidende. Eksisterende udvalg tilpasser i fornødent omfang deres forretningsorden til standardforretningsordenen.

2. De principper og betingelser for aktindsigt og databeskyttelse, der gælder for Kommissionen, gælder også for udvalgene.

Artikel 8

Information om arbejdet i udvalgene

1. Kommissionen fører et register over arbejdet i udvalgene, der skal indeholde:

- a) dagsordenen for udvalgsmøderne
- b) mødeprotokollerne med lister over de myndigheder og organer, hvortil de personer, som medlemsstaterne har udpeget til deres repræsentanter, er knyttet
- c) udkastene til foranstaltninger, som udvalgene skal afgive udtalelse om
- d) afstemningsresultater
- e) de endelige udkast til foranstaltninger efter udvalgets udtalelser
- f) oplysninger om Kommissionens endelige vedtagelse af foranstaltningerne og
- g) statistiske oplysninger om udvalgenes arbejde.

2. Europa-Parlamentet og Rådet skal have adgang til oplysningerne i stk. 1.

3. Henvisninger til samtlige dokumenter, som er nævnt i stk. 1, litra a) til f), samt oplysningerne i stk. 1, litra g), offentliggøres i et register.

Artikel 9

Ophævelse af afgørelse 1999/468/EF

Afgørelse 1999/468/EF ophæves.

Retsvirkningerne af artikel 5a i den ophævede afgørelse opretholdes med henblik på de gældende retsakter, der indeholder henvisninger til den.

Artikel 10

Tilpasning af gældende basisretsakter

1. Hvis basisretsakter, der er vedtaget inden ikrafttrædelsen af denne forordning, indeholder bestemmelser om, at Kommissionen skal udøve gennemførelsesbeføjelser i henhold til afgørelse 1999/468/EF, finder følgende regler anvendelse:

- a) henvisninger til artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 4
- b) henvisninger til artikel 4 og 5 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 5
- c) henvisninger til artikel 6 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 6
- d) henvisninger til artikel 7 og 8 i afgørelse 1999/468/EF skal forstås som henvisninger til denne forordnings artikel 8.

2. Denne forordnings artikel 3 og 7 finder anvendelse på alle eksisterende udvalg.

Artikel 11

Overgangsordning

Denne forordning er uden betydning for igangværende procedurer, hvor et udvalg allerede har afgivet sin udtalelse i overensstemmelse med afgørelse 1999/468/EF.

Artikel 12

Denne forordning træder i kraft den 1. oktober 2010.

Forordningens artikel 10 finder anvendelse fra den 1. december 2010.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.